

## พระมารดามารีย์กับธิดาพระราชินีมาเรียฯ

ในฐานะที่เป็นธิดาพระราชินีมาเรียผู้นิรมล เรามีพระแม่มาเรียเป็นมารดาและผู้นำ ในฐานะที่เป็นธิดาของพระราชินีมาเรียฯ พวกเราเป็นลูกสาวโดยมีแม่พระเป็นมารดา ในฐานะที่เป็นพระราชินี พระมารดามารีย์ก็เป็นผู้นำของพวกเรา ฟังดูเหมือนพูดกลับไปกลับมาแต่ก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ เมื่อไตร่ตรองถึงชื่อของเรา รวมทั้งความเป็นมาของเราด้วย เมื่อมองลึกเข้าไปอีก เราพบว่าความศรัทธาภักดีที่เราแสดงออกต่อพระแม่โดยผ่านทางการสวดสายประคำนั้น เป็นไปตามแบบอย่างชีวิตของคุณพ่อการ์โล บิดาของเรานั้นเอง

คุณพ่อการ์โล ในปีนั้นที่บวชเป็นพระสงฆ์ (ปี 1936) คุณพ่อได้คุกเข่าลงต่อหน้าพระรูปของพระมารดามารีย์ ที่ตั้งอยู่ ณ ถ้ำของบ้านเนรซาลาเซีย บนนกอแบก สัญญากับพระมารดามารีย์ว่า “ทุกอย่างที่คุณพ่อจะกระทำเพื่อกิจการตั้งคณะ จะไม่ขอสิ่งใดจากมนุษย์เลย แต่จะวอนขอทุกอย่างจากพระมารดาเจ้าสวรรค์” เหตุที่เป็นแรงจูงใจให้คุณพ่อการ์โลตั้งใจและสัญญาเช่นนั้นก็เพราะว่า เวลานั้นพระคุณเจ้าปาซ็อดตีบอกว่าจะไม่อนุญาตให้คุณพ่อการ์โลนำสิ่งของหรือทรัพย์สินที่มีผู้ใจดีทำบุญให้ในฐานะที่เป็นนักบวชและพระสงฆ์ไปใช้ในกิจการต่างๆ ที่คุณพ่อการ์โลปรารถนาจะริเริ่ม แน่แน่นอนว่าสิ่งนี้สร้างความเสียใจมาให้คุณพ่อการ์โล แต่ก็เป็นการทำหน้าที่ของพระญาณเอื้ออาทรที่ทำให้การถือกำเนิดมาของสถาบันใหม่นี้ เป็นการนำพาขององค์พระจิตเจ้าและความช่วยเหลือของพระมารดามารีย์ล้วนๆ

ในเวลาเริ่มต้นชีวิตของคณะ คุณพ่อการ์โลมีรายได้แต่เพียงจากการถวายบูชามิสซาเดือนละ 10 บาท มีเยาวชนหญิงจำนวนหนึ่งที่ต้องดูแลและส่งให้เรียนหนังสือเพื่อจะสามารถสร้างอนาคตของสถาบันใหม่ พวกเขาเหล่านั้นทำตามแบบอย่างของคุณพ่อการ์โล นั่นคือสวดสายประคำและวอนขอความช่วยเหลือจากพระมารดาที่รักของพวกเขา เขาไม่ขอความช่วยเหลือจากมนุษย์และยังเลือกที่จะปฏิเสธความช่วยเหลือที่บางครั้งมาจากผู้มีน้ำใจดีเสนอให้ หลายครั้งเขาก็จะบอกคุณพ่อการ์โลว่า คุณพ่อคิดถึงชื่อที่ดิน... พวกเราจะวอนขอเงินจากพระมารดามารีย์ และโดยวิธีนี้คุณพ่อการ์โลได้โรงเรียนเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ ซึ่งสิ่งนี้เป็นเรื่องดีสำหรับพวกเราหลายๆ เพราะไม่มีใครสามารถกล่าวอ้างกรรมสิทธิ์เหนือกิจการของเรา

คุณพ่อการ์โลจะสวดสายประคำอยู่เสมอและสวดเป็นจำนวนมากมาย พวกพี่ๆ รุ่นแรกๆ ในสมัยเริ่มต้นชีวิตสถาบันนั้น เมื่อเห็นคุณพ่อสวดสายประคำก็อยากรู้ว่าท่านสวดวันละกี่สาย เพื่อพวกเขาจะได้สวดตามอย่างบ้าง คุณพ่อไม่ได้ตอบโดยตรง แต่ได้เล่าประสบการณ์ชีวิตในช่วงที่เป็นทหารว่า ในปี 1917 พวกทหารแนวหน้าจำเป็นต้องออกกำลังกายเพื่อให้ร่างกายตื่นตัวและแข็งแรงอยู่เสมอ พวกเขาต้องวิ่งทุกวันๆ ละ 20 กิโลเมตรเพื่อให้มีร่างกายที่แข็งแรง ในขณะที่ต้องออกกำลังกายเช่นนี้พวกเขาก็พูดระหว่างกันว่า การทำเช่นนี้เมื่อเราต้องตายไปก็จะเป็นอะไร เช่นนั้นให้เราแสวงหาว่าจะทำอะไรที่สามารถคงอยู่สำหรับชีวิตนิรันดร์ด้วย เชื่อว่านายทหารการ์โลเวลานั้นได้เลือกที่จะสวดสายประคำตามจำนวนกิโลเมตรที่เขาต้องวิ่งทุกวัน เมื่อได้ฟังคุณ

พ่อเล่าเรื่องการสวดสายประคำเช่นนั้น บรรดาเยาวชนหญิงเหล่านั้นต่างก็พยายามเลียนแบบท่าน พวกเขาพยายามที่จะสวดสายประคำเป็นจำนวนมาก จนเป็นที่มาของการสวดสายประคำวันละ 20 สายของพวกเรา ในสมัยแรกๆ และอีกหลายสิบปีต่อมาเราพยายามสวดสายประคำทุกช่วงเวลาที่เรามีโอกาส เวลาที่เราทำงานด้วยมือ เวลาเราทำงานพร้อมกันเป็นกลุ่ม เราจะสวดไปด้วยกันและทำงานไปด้วย

ปัจจุบันเนื่องด้วยเวลาเปลี่ยนไป การงานของเราก็เปลี่ยนไป งานที่เคยใช้กำลังกายเป็นส่วนมากก็ค่อยๆ หดไป จึงพวกเราสวดกันเพียงวันละ 3 สายตามข้อกำหนดของธรรมนูญของสถาบัน เพื่อเป็นการแสดงความภักดีและถวายเกียรติแด่พระแม่มารีย์ พระมารดาของเรา

คุณพ่อการ์โลได้ให้วิธีการสวดสายประคำแก่เราอยู่ด้วยเหมือนกัน คุณพ่อได้เรียบเรียงหนังสือสายประคำนำชีวิต เพื่อแนะนำและช่วยเหลือในการสวดสายประคำด้วยความเลื่อมใสศรัทธาและเป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตคริสตชนและชีวิตการเฝ้าระวังตัวของเรา เวลาที่สวดสายประคำนั้นจึงเป็นชีวิตที่เราเดินไปกับพระแม่มารีอา รา่ฟิ่งไตร์ตรงถึงชีวิตของพระเยซูเจ้าผ่านการสวดบทวันทามารีย์แต่ละบท ผ่านข้อรำฟิ่งแต่ละข้อ เช่น ในการรำฟิ่งธรรมล้ำลึกนำยินดี ข้อรำฟิ่งที่หนึ่งทูลสรรเสริญเจ้าข้าสารแก่พระนางมารีย์ ในขณะที่คลั่งเมื่อดประคำและสวดบทวันทามารีย์ ขอให้คิดรำฟิ่งพระวาจาโดยมีภาพพระวาจาตามที่มีในแต่ละบทสวดที่จัดไว้ในหนังสือ ในบทวันทามารีย์แรก... บทวันทามารีย์ที่ 2 3 4 ... แรกๆ การทำเช่นนี้อาจจะยากอยู่สักหน่อย แต่ถ้าพยายามทำต่อๆ ไปจะรู้สึกง่ายที่จะตั้งใจสวดสายประคำอย่างดีบังเกิดผลอุดมลดความวักแวกให้น้อยลง จะเกิดมโนภาพที่จะติดอยู่กับความคิดและจดจำได้

ในฐานะที่เป็นธิดาพระราชินีมาเรียผู้นิรมล เรามีความรักและความศรัทธาภักดีต่อพระมารดามารีอา ซึ่งเป็นผลที่เราเก็บเกี่ยวมาจากประสบการณ์ชีวิตของคุณพ่อการ์โล กลับกลายเป็นประสบการณ์การชีวิตของเราที่ส่งต่อและมอบให้กับผู้คนที่สัมผัสกับชีวิตของเรา ผู้คนที่อยู่กับเรา จะได้ผลบ้างและอาจจะไม่ค่อยเกิดผลเท่าไรก็เนื่องมาจากความจงรักภักดีของเราเอง แต่อย่างไรก็ตามการสวดสายประคำก็ยังคงเป็นเหมือนชีวิตและลมหายใจของเราเสมอไป

3 ธันวาคม 2553

รัชนี สิมมาลี

โอกาสระลึกถึง 56 ปีของการรับรองคณะอย่างเป็นทางการ